Γράφει ο **Ιός**

Η πολιτική τού «No Politica». Ποιος είναι ο σκοπός του κ. Μαρινάκη με την υποψηφιότητα Μώραλη; Ποια είναι η φιλοδοξία του γνωστού εφοπλιστή, ο οποίος δεν έχει ελληνική σημαία ούτε σε ένα από τα δεκάδες ιδιόκτητα πλοία του;

Η υποψηφιότητα Μώραλη για τον Δήμο Πειραιά έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Οχι επειδή αποτελεί κυνικό δείγμα «ποδοσφαιροποίησης της πολιτικής», όπως είπαν κάποιοι. Ούτε καν επειδή είναι κραυγαλέα περίπτωση «μπερλουσκονισμού», όπως επιμένουν άλλοι. Οι παρατηρήσεις αυτές είναι βέβαια βάσιμες, μόνο που δεν αρκούν για να περιγράψουν αυτό που πραγματικά συμβαίνει στον Πειραιά.

Δεν είναι δηλαδή κάτι νέο η ανάμειξη παραγόντων του ποδοσφαίρου στην πολιτική και μάλιστα με κάθε μορφή: από απλούς ποδοσφαιριστές που κατεβαίνουν ως υποψήφιοι έως και προέδρους ομάδων που διεκδικούν δήμους, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την περίπτωση του πολυσυζητημένου Αχιλλέα Μπέου στον Βόλο.

Εξίσου παλιά είναι και η πολύμορφη διαπλοκή μεταξύ μεγαλοκεφαλαιούχων, ΠΑΕ, ΜΜΕ και κυβερνήσεων. Αλλωστε και στον ίδιο τον Πειραιά δύσκολα μπορούσε να αναδειχτεί κάποιος πολιτικός εκπρόσωπος χωρίς τη στήριξη του Ολυμπιακού, δηλαδή των επιχειρηματικών συμφερόντων που εκπροσωπούσαν τον «Θρύλο». Δεν υπήρξε καμιά έκπληξη όταν αναδείχτηκε εύκολα το 2006 δήμαρχος Πειραιά ο Παναγιώτης Φασούλας, με τις γνωστές σχέσεις όχι μόνο με τον αθλητισμό, αλλά και με τον Σωκράτη Κόκκαλη. Μικρή λεπτομέρεια: δεξί χέρι της δημοφιλούς «αράχνης» του ελληνικού μπάσκετ ήταν τότε ο Γιάννης Μώραλης.

Είναι κοινός τόπος ότι από τότε που η υπόθεση του επαγγελματικού αθλητισμού απέκτησε τις σημερινές διαστάσεις, η ανάμειξη όλων των μεγάλων επιχειρηματιών με κάποια ομάδα μεταβλήθηκε σε πραγματική υποχρέωσή τους.

Το καινούργιο στην περίπτωση Μώραλη-Μαρινάκη είναι ότι η ανάμειξη αυτή γίνεται αυτή τη φορά χωρίς κανένα πρόσχημα. Μπορεί να μην κατεβαίνει ως υποψήφιος ο ίδιος ο Μαρινάκης, αλλά έχει φροντίσει να ξεκαθαρίσει με κάθε τρόπο ότι αυτός θα βρίσκεται πίσω από τον Μώραλη. Και για να μην αμφιβάλλουν ακόμα και οι ηλίθιοι για το ποιος προαλείφεται για ισχυρός άνδρας του δημαρχιακού μεγάρου, ο κ. Μαρινάκης κατεβαίνει ως υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος, μαζί με τον Πέτρο Κόκκαλη.

Προσέξτε τη σχετική αρχική δήλωση Μαρινάκη: «Εμπιστεύομαι για τη θέση του δημάρχου

Πειραιά τον Γιάννη Μώραλη». Η φράση αυτή ισοδυναμεί με «χρίσμα», το οποίο στην προκειμένη περίπτωση δεν δίνει κάποιο κόμμα, αλλά ένας εφοπλιστής.

Δήμαρχος Λιβερίας;

Αλλά τι ακριβώς ζητάει ο κ. Μαρινάκης από τον Πειραιά; Ποια ακριβώς συμφέροντα καλείται να υπηρετήσει ο δημοτικός συνδυασμός που υποστηρίζει; Και τι σχέση έχει με αυτά ο Ολυμπιακός;

Τελευταίες οδηγίες πριν από την εξαγγελία του συνδυασμού

Κατ' αρχάς ο κ. Μαρινάκης είναι ένας ανερχόμενος επιχειρηματίας, ο οποίος δεν περιορίζει τις δραστηριότητές του στη ναυτιλία, αλλά έχει ήδη αναπτύξει το ενδιαφέρον του στα μέσα ενημέρωσης, στο real estate και άλλους επιχειρηματικούς κλάδους. Ο ίδιος μπορεί να επικαλεστεί ότι ακολουθεί την παράδοση του πατέρα του. Είναι γεγονός ότι ο Μιλτιάδης Μαρινάκης (1930-1999) συνδύαζε την ιδιότητα του επιχειρηματία-εφοπλιστή, του παράγοντα του Ολυμπιακού και του πολιτικού. Υπήρξε στέλεχος ναυτιλιακών εταιρειών και έφτασε να αποκτήσει τα δικά του πλοία, το 1981-1987 ήταν αρχηγός του ποδοσφαιρικού τμήματος του Ολυμπιακού, ενώ παράλληλα εκλεγόταν δημοτικός σύμβουλος Πειραιά (1978-1989), αλλά και βουλευτής. Στις εκλογές του 1985 πολιτεύτηκε με τη Νέα Δημοκρατία στην Α΄ Πειραιά και ήταν πρώτος επιλαχών. Ετσι αντικατέστησε τον Δεκέμβριο του 1986 τον Ανδρέα Ανδριανόπουλο, που παραιτήθηκε μόλις εκλέχτηκε δήμαρχος Πειραιά. Το 1989 ο Μιλτιάδης Μαρινάκης ήρθε τρίτος κατά σειρά και εκλέχθηκε βουλευτής.

Από αυτή την άποψη μπορεί κάποιος να πει ότι «το μήλο έπεσε κάτω από τη μηλιά». Μόνο που ο Μαρινάκης-γιος δεν φαίνεται να έχει μέχρι στιγμής κάποιο ειδικό ενδιαφέρον για την

Ελλάδα, παρά μόνο για τον Πειραιά και μάλιστα για μια ειδική ζώνη του Πειραιά. Την ίδια που ενδιαφέρει και την Cosco.

Από τα δεκάδες πλοία που διαχειρίζονται οι εταιρείες του ούτε ένα δεν φέρει την ελληνική σημαία. Τα περισσότερα βέβαια φέρουν ελληνικά ονόματα, και μάλιστα από «άλφα», έτσι ώστε να προηγούνται στους σχετικούς καταλόγους. Ατλαντας, Αλέξανδρος ο Μέγας, Αχιλλέας, Αριστοτέλης, Αρης, Ατρωτος, Αξιος, Ανεμος, Απόστολος, Ακέραιος, Αρχιμήδης, Αγαμέμνων, Ατρόμητος, Αριστείδης αλλά και Ακτορας. Ούτε σε ένα από αυτά τα τόσο ελληνοπρεπή πλοία δεν κυματίζει η ελληνική σημαία. Για την ακρίβεια, η αγαπημένη σημαία του κ. Μαρινάκη είναι η σημαία Λιβερίας (32 τάνκερ και άλλα φορτηγά) και δεύτερη έρχεται η σημαία των Νήσων Μάρσαλ (9 πλοία). Υπάρχει και ένα πλοίο με σημαία Παναμά. Οσο για τα υπό καθέλκυση, τα 17 προβλέπεται να έχουν σημαία Λιβερίας και τα 2 σημαία Νήσων Μάρσαλ.

Ο κ. Μαρινάκης δεν αποτελεί εξαίρεση. Ο λόγος που πολλοί εφοπλιστές με ελληνική υπηκοότητα αποφεύγουν το ελληνικό νηολόγιο για τα πλοία τους είναι γνωστός. Καταφεύγοντας σε αυτές τις σημαίες, οι πλοιοκτήτες εξασφαλίζουν σημαντική μείωση των δαπανών τους: δεν υπόκεινται στους περιορισμούς της ελληνικής νομοθεσίας ως προς τη σύνθεση των πληρωμάτων, ενώ ταυτόχρονα έχουν και φορολογική ασυλία, ακόμα μεγαλύτερη από αυτή που τους εξασφαλίζει το σκανδαλώδες ελληνικό σύστημα ειδικών φοροαπαλλαγών.

Παρά τις μεγαλοστομίες περί «εθνικής προσφοράς» των εφοπλιστών, στην πραγματικότητα ο αριθμός των πλοίων υπό ελληνική σημαία συνεχώς συρρικνώνεται. Σύμφωνα με τον πρόεδρο του Ναυτικού Επιμελητηρίου, Γεώργιο Γράτσο, «στο απόγειό της στα τέλη της δεκαετίας του ’70, την ελληνική σημαία ύψωνε η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνόκτητου στόλου. Από τη δεκαετία του ’80 άρχισε η συρρίκνωση λόγω άστοχων παρεμβάσεων των ελληνικών κυβερνήσεων. Το 1987 είχε το 48,7%. Σήμερα έφτασε να αποτελεί μόνο το 23% του ελληνόκτητου στόλου». Για την ακρίβεια, σύμφωνα με την έκθεση του ΙΟΒΕ το 2013, η πτώση αρχίζει από τις αρχές της δεκαετίας του 1990.

Οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης από την πλευρά τους προβάλλουν την απειλή της αλλαγής σημαίας, προκειμένου να αποφύγουν κάθε σκέψη ουσιαστικής φορολόγησης των εφοπλιστών. Χαρακτηριστικό είναι ότι χρησιμοποιούν και την ίδια ακριβώς φρασεολογία. «Λέτε να φορολογήσουμε τους εφοπλιστές», λέει προς την αντιπολίτευση στη Βουλή ο Αδωνις Γεωργιάδης, ο οποίος διετέλεσε και υπουργός Ναυτιλίας ως εκπρόσωπος του ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση Παπαδήμου. «Ξέρετε κανένα κράτος σ' αυτόν τον πλανήτη –μπορείτε να μου υποδείξετε έστω ένα– που να μπορεί να σταματήσει τα πλοία να μην έχουν προπέλα και οι σημαίες των πλοίων να μην αλλάζουν σε είκοσι τέσσερις ώρες;» (12.11.2013) Τρεις μήνες αργότερα θα επαναλάβει ακριβώς τα ίδια ο σημερινός υπουργός Ναυτιλίας Μιλτιάδης Βαρβιτσιώτης: «Εάν θέλουμε να πάμε σε ένα περιβάλλον στο οποίο θα λιθοβολούμε τις επιτυχίες της ελληνικής ναυτιλίας, τότε θα πάψει να είναι πολύ εύκολα και ελληνική, αφού ξέρουμε πολύ καλά ότι τα καράβια έχουν και σημαία και ιστό σημαίας και μπορούν με ευκολία να την αλλάζουν, έχουν όμως και προπέλα και άρα μπορούν να αλλάζουν λιμάνια» (10.2.2014).

Η ευλογία του κ. Σεραφείμ δεν αφήνει αμφιβολίες για το πολιτικό χρώμα της υποψηφιότητας Μώραλη – Μαρινάκη

Το πολιτικό πρόγραμμα του συνδυασμού Μαρινάκη-Κόκκαλη δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για τη σκοπιμότητα της συγκρότησής του. Το διαφημιστικό του φυλλάδιο, εκτός από τις τρεις προσωπικές φωτογραφίες του κ. Μώραλη, περιλαμβάνει άλλες τέσσερις ολοσέλιδες: μία ενός κρουαζιερόπλοιου, μία αθλητική, μία ενός φορτηγού πλοίου σε εκφόρτωση και μία γενική του λιμανιού. Ο Πειραιάς είναι λοιπόν αυτό για τον κ. Μαρινάκη: το φόντο των επιχειρηματικών του δραστηριοτήτων.

Ο Γιάννης Μώραλης βασίζει το πρόγραμμά του στις εκθέσεις της εταιρείας Boston Consulting Group, οι οποίες επισημαίνουν ότι η δυνητική συνεισφορά της ναυτιλίας στην επιπλέον προστιθέμενη αξία της χώρας μπορεί να είναι 12,7 δισεκατομμύρια ευρώ κατ' έτος.

«Να γιατί μιλάμε για την ανάγκη ο Πειραιάς να κοιτάξει στη θάλασσα» δηλώνει ο κ. Μώραλης. «Να γιατί στρατεύονται μαζί μας ηγετικές προσωπικότητες από τον χώρο της ναυτιλίας και της επιχειρηματικότητας όπως ο Βαγγέλης Μαρινάκης. Να γιατί στρατεύεται μαζί μας ο Πέτρος Κόκκαλης. Να γιατί ζητάμε τη στράτευση και πολλών άλλων άξιων συμπολιτών μας. Το όραμά μας είναι να γίνει ο Πειραιάς διεθνές ναυτιλιακό κέντρο, αντίστοιχο του Λονδίνου και της Σιγκαπούρης, που θα δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας. Οραματιζόμαστε να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας από την προσέλκυση ξένων επενδύσεων, αλλά και από προγράμματα εκπαίδευσης και προώθησης ανέργων σε ναυτικά επαγγέλματα καθώς και από τις νέες επιχειρήσεις που θα εγκατασταθούν στον Πειραιά αλλά και από τις υφιστάμενες που θα υποστηριχθούν, ώστε να γίνουν διεθνώς ανταγωνιστικές».

Αλλά πώς συνέταξε την έκθεσή της η Boston Consulting Group; Σύμφωνα με την ίδια, χρησιμοποίησε συνεντεύξεις με εφοπλιστές, με ελληνική και αγγλική δικηγορική εταιρεία, με ναυπηγοεπισκευαστικές εταιρείες, με ελληνική ναυλομεσιτική εταιρεία, με διεθνή ναυλομεσιτική εταιρεία και με τις «μεγαλύτερες ελληνικές τράπεζες». Πουθενά δεν συνυπολογίστηκε η πλευρά των συνδικάτων και των εργαζομένων.

Οσο για το είδος της οικονομικής παρέμβασης του κ. Μαρινάκη, αρκεί να θυμίσουμε ότι επελέγη να συνοδεύσει τον κ. Σαμαρά στο γνωστό ταξίδι-φιάσκο στο Κατάρ τον Ιανουάριο του 2013. Ουσιαστικά αντιμετωπίζει την Ελλάδα ως υποψήφια χώρα για επενδύσεις ευκαιρίας και όχι ως τόπο κύριας άσκησης της επιχειρηματικής του δραστηριότητας.

Η πολιτική τού «No Politica»

Ο κ. Μώραλης είναι βέβαια ένας σύγχρονος μάνατζερ, ο οποίος υπηρετεί τα συμφέροντα του κ. Μαρινάκη, όπως έκανε παλιότερα με τον κ. Κόκκαλη. Υποτίθεται ότι η υποψηφιότητα Μώραλη είναι «ακομμάτιστη». Προς αυτή την κατεύθυνση λειτουργεί η προβολή της υποστήριξης πολιτικών στελεχών που προέρχονται από διαφορετικούς χώρους. Απαντώντας σε σχετική ερώτηση ο εκλεκτός του κ. Μαρινάκη πρόβαλε αυτό τον υπερκομματικό χαρακτήρα του ψηφοδελτίου του: «Αν δει κανείς αντικειμενικά, το ψηφοδέλτιο καλύπτει όλους τους πολιτικούς χώρους. Από την άλλη, εμείς πιστεύουμε ότι αυτό που ζητάει ο πολίτης στην τοπική αυτοδιοίκηση -και αυτό έχει αποδειχτεί ήδη σε μεγάλους δήμους- είναι να φύγουμε έξω από τα κόμματα. Ο Πειραιάς θέλει δήμαρχο που να μην είναι κομματάρχης. Να μην προέρχεται κατ' ανάγκη από κάποια κομματική παράταξη». Βέβαια σε άλλες δηλώσεις θα δούμε να προβάλλεται η ΠΑΣΟΚική προέλευσή του, αλλά όλα αυτά διαχέονται σε ένα «αντιπολιτικό» κλίμα.

Είναι γεγονός ότι έχει φροντίσει από καιρό ο κ. Μαρινάκης να απομακρύνει από τον χώρο του Ολυμπιακού το «μίασμα» της πολιτικής. Τον Μάρτιο του 2013 έκανε εντύπωση στο γήπεδο «Καραϊσκάκης» το πανό «Ολυμπιακός Υπεράνω Ολων, No Politica Θύρα 7». Αυτή η δήλωση-δέσμευση «No Politica» έχει σχολιαστεί πολύ, ενώ έχει προκαλέσει και επικριτικά σχόλια από άλλους συνδέσμους φιλάθλων, οι οποίοι απέδωσαν σ' αυτή την «απολιτική» στάση το γεγονός ότι καθυστέρησε η αντίδραση των οργανωμένων του Ολυμπιακού μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Το σύνθημα "No Politica" των οργανωμένων οπαδών μοιάζει με ανέκδοτο

Αλλά εδώ δεν μιλάμε για απλούς οπαδούς. Η ηγεσία του Ολυμπιακού ως επιχείρηση έχει σαφές πολιτικό πρόσημο. Και μάλιστα το χρώμα αυτής της πολιτική προτίμησης δεν είναι κόκκινο, είναι βαθύ μπλε, τόσο βαθύ που δύσκολα ξεχωρίζει από το μαύρο.

Αν θέλει κανείς να εντοπίσει τον ιδεολογικό πυρήνα της εταιρείας που διοικεί τον Ολυμπιακό, πρέπει να αναζητήσει την ηγεσία της περίφημης ΠΕΦΟ (Πανελλήνια Ενωση Φίλων Ολυμπιακού). Ο κ. Κώστας Μπαρμπής, ο οποίος είναι ισόβιος πρόεδρος της ΠΕΦΟ, είναι ταυτόχρονα και μέλος του 13μελούς Δ.Σ. της ΠΑΕ Ολυμπιακός μαζί με τον Μώραλη, αλλά και τον Σωκράτη Κόκκαλη.

Αλλά ο κ. Μπαρμπής δεν είναι τυχαίος. Πολυγραφότατος ιστοριοδίφης, σύμφωνα με το επίσημο βιογραφικό του διετέλεσε και «γενικός γραμματέας του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών». Με μια μικρή λεπτομέρεια: η διάκρισή του αυτή συνδέεται με την περίοδο της δικτατορίας. Ο κ. Μπαρμπής σήμερα μιλάει για «τα επαίσχυντα παρασκήνια» που «κόπρισαν το ελληνικό ποδόσφαιρο» και σε αυτά περιλαμβάνει την «Ασλανιδική επταετία», δηλαδή την περίοδο της δικτατορίας. Αλλά από την περίοδο της Μεταπολίτευσης έχει αποκαλυφθεί ότι ο ίδιος ως πρόεδρος της ΠΕΦΟ (ναι, από τότε!) βράβευε τον Ασλανίδη την περίοδο της χούντας. Αυτός είναι ο κ. Μπαρμπής. Υποστηρικτής της μοναρχίας, τακτικός συνεργάτης ακροδεξιών εφημερίδων, συντάκτης κάθε είδους συνωμοσιολογικού πονήματος, μελετητής της «ελληνικής καταγωγής» του Ιησού και της Μαρίας (εφόσον δεν είναι δυνατόν να

πιστεύουμε σε θεία πρόσωπα με εβραϊκή καταγωγή). Μέχρι και το περιβόητο αντισημιτικό πλαστογράφημα τα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» έχει εκδώσει ο πολυπράγμων παράγοντας.

Στην ΠΕΦΟ συγκεντρώνονται και άλλα επιφανή στελέχη του ακροδεξιού χώρου, όπως ο Χρήστος Χαρίτος, μέχρι προ ενός έτους στενός συνεργάτης του Μάκη Βορίδη (από την εποχή του λεπενικού «Ελληνικού Μετώπου») και σήμερα υποστηρικτής της ναζιστικής Χρυσής Αυγής. Αλλωστε και ο μητροπολίτης Πειραιά Σεραφείμ, με τις γνωστές ακραίες απόψεις, ήταν ο πρώτος που έδωσε ανοιχτά την ευλογία του.

Αλλά η περίπτωση Μπαρμπή είναι οπωσδήποτε ξεχωριστή. Η διατήρησή του ως επικεφαλής της ΠΕΦΟ επί τόσες δεκαετίες και η συμμετοχή του στο Δ.Σ. της ΠΑΕ είναι εντυπωσιακή. Βέβαια ο κ. Μπαρμπής φροντίζει γι' αυτό. Ενδεικτικό των ειδικών υπηρεσιών που προσφέρει στους εκάστοτε προέδρους του Ολυμπιακού είναι το έγγραφο με το οποίο απευθύνθηκε στον κ. Μαρινάκη (και όχι στον υποψήφιο δήμαρχο) για να δηλώσει την υποστήριξή του:

«Αξιότιμο κ. Ευ. Μ. Μαρινάκη, Ηγέτη του Ολυμπιακού,

Φίλτατε κ. Πρόεδρε, σε συνέχεια προηγουμένων εγγράφων μας (και μολονότι δεν είναι αναγκαίο, αφού εξυπακούεται!) σας γνωστοποιούμε ότι βρισκόμαστε με όλες μας τις δυνάμεις στο πλευρό τού υποστηριζόμενου από τον Ολυμπιακό, ψηφοδελτίου για τη Δημαρχία Πειραιά.

Ο (ισόβια αφιερωμένος στο Θρύλο) Πρόεδρος του Δ.Σ. της ΠΕΦΟ, Κ.Ν. Μπαρμπής».

Ο κ. Μπαρμπής έχει ειδικευτεί στην εξύμνηση του εκάστοτε προέδρου του Ολυμπιακού με λόγια όπως τα παρακάτω:

«Το ηθικό ανάστημα και το αδιάβλητο παρελθόν του Θρύλου εξηγούν και δικαιολογούν τη θεϊκή προστατευτική ευλογία που προσφέρθηκε γενναιόδωρα στον Ολυμπιακό με την ανάληψη της αρχιστρατηγίας του από τον πολυπροικισμένο ηγέτη Ευάγγελο Μ. Μαρινάκη, ενώ όλοι οι άλλοι καταποντίζονται».

Και σε άλλο σημείο: «Για τη σχετική "επιστράτευση" οφείλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου προς το ουρανόπεμπτο ηγετικό δώρο για το μοναδικό απλησίαστο και απαράμιλλο θρύλο που έλκει την καταγωγή και φέρει τα γονίδια του Μιλτιάδη Μαρινάκη: Προς τον πανάξιο

(από όλες τις απόψεις) γιο του Βαγγέλη. [...] Τούτη η ιστορία, η ερυθρόλευκη της μπέσας, του ανδρισμού, της λεβεντιάς, της εντιμότητας (και όχι του κιναιδισμού και των άθλιων παρασκηνίων)... Ενας ηγέτης με τεράστια επιχειρηματική επιφάνεια και κορυφαία θέση στον παγκόσμιο εφοπλισμό . [...] Ο Βαγγέλης Μαρινάκης ανταποκρίθηκε με γνήσια πειραιώτικη λεβεντιά στην πρόκληση του πεπρωμένου. Που με περισσή χαιρεκακία, όρθωσε μπροστά του από τα πρώτα του (αποφασιστικά και καθοριστικά) βήματα στο αλώνι της ιστορίας, ιμαλαϊκού ύψους εμπόδια. Δυσκολίες. Αντιξοότητες. Αλλοι μπορεί να προβληματίζονταν. Να δίσταζαν. Ακόμα και να τρέπονταν στην υπαγορευμένη από τον ψυχρό ρεαλισμό φυγή. Αλλά αυτός ο τωρινός καπετάνιος του Ολυμπιακού είχε για λίκνο του την αντρειοσύνη της πειραϊκής θάλασσας».

Από τη δική του πλευρά ο κ. Μαρινάκης δεν κρύβει την ταύτισή του με τον Μπαρμπή: «Ιδιαίτερα δε για τον πρόεδρο της ΠΕΦΟ, τον κύριο Κωνσταντίνο Μπαρμπή, θα ήθελα να τονίσω ότι πέρα από τη λαμπερή του προσωπικότητα και το ασύγκριτο πνεύμα του, παραμένει σταθερά για πολλές δεκαετίες, ένας άνθρωπος που υψώνει την ασπίδα του για να προστατεύσει τον Ολυμπιακό από τους αμέτρητους εχθρούς και χωρίς να γνωρίζει κούραση, μεταλαμπαδεύει στις επόμενες γενιές τις αρχές κι αγνή αγάπη για τον μεγαλύτερο ελληνικό σύλλογο. Πρέπει να γνωρίζει και εκείνος από την πλευρά του ότι κάθε κύτταρο του οργανισμού που λέγεται Ολυμπιακός αναγνωρίζει το έργο του, την προσφορά του και το γεγονός ότι είναι μεγάλη μας χαρά που είναι πάντα στην πρώτη γραμμή του αγώνα για το μεγαλείο του Ολυμπιακού».

Περιττό να προσθέσουμε ότι όλα τα ακροδεξιά και συνωμοσιολογικά κείμενα του κ. Μπαρμπή διαφημίζονται και διακινούνται από το ιστολόγιο της ΠΕΦΟ.

.....
.....

Η φορολογική ασυλία των εφοπλιστών

Του **Γιάννη Μηλιού***

Σύμφωνα με πάρα πολλές επιστημονικά έγκυρες και επαρκώς τεκμηριωμένες εργασίες, η συμβολή του κεφαλαίου στα φορολογικά έσοδα των κρατών διεθνώς βαίνει συνεχώς μειούμενη. Η συνεχής αυτή μείωση επιδεινώνει τα δημοσιονομικά μεγέθη και αποτέλεσε μία από τις σημαντικότερες αιτίες για να φτάσουμε στη σημερινή κρίση που μαστίζει την

κοινωνική πλειοψηφία.

Η απάντηση στην κρίση από τη σκοπιά των αναγκών της κοινωνίας δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει την αυτονόητη αύξηση της φορολόγησης του κεφαλαίου, του εφοπλιστικού συμπεριλαμβανομένου.

Το εφοπλιστικό κεφάλαιο είναι ένας πολύ ισχυρός κλάδος, με πολύ μεγάλα κέρδη, από τους πλέον διεθνοποιημένους και πρωταγωνιστεί στην ασυδοσία υποφορολόγησης του κεφαλαίου διεθνώς. Στην Ελλάδα ειδικά οι ισχυροί εφοπλιστές αυξάνονται συνεχώς. Το 2013 προστέθηκαν ακόμη 6 στους «εκατομμυριούχους», δηλαδή στους εφοπλιστές που διαθέτουν στόλο με χωρητικότητα που υπερβαίνει το ένα εκατομμύριο τόνους dwt, ανεβάζοντας τους «εκατομμυριούχους» σε 66. Σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του ΙΟΒΕ, ο ετήσιος τζίρος του κλάδου είναι της τάξης των 13-14 δισ. ευρώ, ενώ η φορολογία που προκύπτει ειδικά από τις θαλάσσιες μεταφορές (κέρδη της τάξης των 5,5 δισ.) είναι μόλις 25 εκατ. ευρώ.

Πέρα από το φορολογικό καθεστώς, υπάρχει και το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων. Η θέση των Ελλήνων ναυτικών και στη συνέχεια όλων των εργαζόμενων στον κλάδο επιδεινώνεται συνεχώς από τις εξελίξεις. Η τάση του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου, ειδικά των παραγόντων που παίζουν ισχυρό ρόλο στην κοινωνική και πολιτική ζωή όπως ο κ. Μαρινάκης, είναι να έχουν καράβια με ξένη σημαία. Σύμφωνα με την ίδια μελέτη του ΙΟΒΕ, στα καράβια αυτά οι εργαζόμενοι είναι στην πλειονότητά τους αλλοδαποί και σύμφωνα με στοιχεία που δίνουν τα σωματεία των ναυτικών, οι εργαζόμενοι αυτοί είναι χαμηλότερα αμειβόμενοι, δεν εντάσσονται στις συλλογικές συμβάσεις και η παρουσία τους χρησιμοποιείται ως όπλο εκβιασμού για την επιδείνωση των συνθηκών όλων των εργαζόμενων στον κλάδο.

Στην Ελλάδα τα δημόσια έσοδα από τις ναυτιλιακές επιχειρήσεις αντιστοιχούν σε πολύ μικρότερο ποσοστό του ΑΕΠ από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Η φοροασυλία αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί. Η κυβέρνηση της Αριστεράς θα κάνει για πρώτη φορά πράξη τη συνταγματική επιταγή «ο καθένας σύμφωνα με τη φοροδοτική του ικανότητα», με στόχο να ελαφρυνθεί η κοινωνική πλειοψηφία των χαμηλών και μεσαίων εισοδημάτων που σήμερα υπερφορολογείται. Οι όποιες φοροαπαλλαγές για λόγους δημιουργίας θετικού κλίματος στην οικονομία πρέπει να στραφούν προς άλλη κατεύθυνση, όπως για παράδειγμα προς τα νέα συνεργατικά εγχειρήματα της κοινωνικής οικονομίας. Στο πρόγραμμα της κυβέρνησης θα περιλαμβάνεται η κατάργηση όσων φοροαπαλλαγών δεν σχετίζονται με τη ναυτιλιακή δραστηριότητα και η επανεξέταση από μηδενική βάση όλων των φορολογικών απαλλαγών και της σχετικής νομοθεσίας των εφοπλιστών και των ναυτιλιακών εταιρειών. Επίσης η

κατάργηση του νόμου 2687/53 και του άρθρου 13 των Εγκριτικών Πράξεων θα λάβει χώρα κατά τη συνταγματική αναθεώρηση. Το πρόβλημα όμως της φορολόγησης του εφοπλιστικού κεφαλαίου είναι στην πραγματικότητα διεθνοποιημένο πρόβλημα. Η διεθνής πρακτική είναι κάθε καράβι να μετατρέπεται σε μια οφσόρ εταιρεία με αποτέλεσμα να μην φορολογείται η παραγωγή προστιθέμενης αξίας από τη δραστηριότητά του σε καμία χώρα. Η ολοκληρωμένη λύση για το πρόβλημα αυτό πρέπει να είναι διεθνής. Η κατεύθυνση μιας διεθνούς συμφωνίας πρέπει να είναι προς τη θεσμοθέτηση διεθνών κανόνων αντίστοιχων με αυτούς που προτείνονται ήδη από το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς για τη διακίνηση των κεφαλαίων.

Η αντιμετώπιση της υποφορολόγησης των εφοπλιστών είναι ακόμη ένας λόγος για την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε πρώτη δύναμη στις ευρωεκλογές. Οπως δείχνουν οι συνδυασμοί των δημοτικών εκλογών στον Πειραιά και η έμμεση ή άμεση στήριξη των εφοπλιστών από το παλιό πολιτικό σύστημα, μόνο η ευρω-ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να παρέμβει με προοδευτικές προτάσεις και επεξεργασίες στις επιτροπές του Ευρωκοινοβουλίου.

* Υπεύθυνος Οικονομικής Πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ

.....

Διαβάστε

* Ναυτικό Επιμελητήριο της Ελλάδος

«Πεπραγμένα Ετους 2013»

* The Boston Consulting Group

«Εκτίμηση του αντίκτυπου της ναυτιλίας στην ελληνική οικονομία και κοινωνία»

(Οκτώβριος 2013)

* Ιδρυμα Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών (ΙΟΒΕ)

«Η Συμβολή της Ελληνόκτητης Ποντοπόρου Ναυτιλίας στην Ελληνική Οικονομία»

(Ιανουάριος 2013)

* Γιάννης Μηλιός και Ηλίας Ιωακείμογλου

«Το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο. Η θέση και ο ρόλος του στη διεθνή και την ελληνική οικονομία»

(Τεύχος 35 και 36, 1991)

Αναλύεται ο λόγος για τον οποίο καταφεύγουν σε σημαίες ευκαιρίας οι Ελληνες εφοπλιστές και σημειώνεται ότι υπ' αυτή την έννοια πρόκειται για κεφάλαιο το οποίο έχει σε μεγάλο βαθμό εξαχθεί στο εξωτερικό.

Επισκεφθείτε

* Capital Product Partners L.P.

http://www.capitalpplp.com

* Capital Ship Management Corp.

http://www.capitalship.gr

Οι ιστότοποι των διεθνών εταιρειών του κ. Μαρινάκη, όπου φαίνεται ότι ούτε ένα από τα πλοία που διαχειρίζεται ο εφοπλιστής δεν φέρει ελληνική σημαία.

* Το Βήμα της ΠΕΦΟ

http://vimapefo.blogspot.gr

Κείμενα και δράση του στενού συνεργάτη του κ. Μαρινάκη Κώστα Μπαρμπή.

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ: Τάσος Κωστόπουλος, Αντα Ψαρρά, Δημήτρης Ψαρράς ios@efsyn.gr